

7- Truyện Người Giữ Ao Của Vua Rải Hoa Cúng Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại vườn trúc Ca-lan-đà trong thành Vương xá.

Bấy giờ, vua Ba-tư-nặc chưa nghe có Phật, sáu thời trong một ngày đêm, vua thường đem hương hoa cúng dường các Thiên thần. Khi Đức Phật ra đời, thành Bạc Chánh Giác, vì muốn giáo hóa vua Ba-tư-nặc nên Ngài đáp y ôm bát đến gặp vua. Vua Ba-tư-nặc thấy Đức Phật ánh sáng chiếu khắp trời đất, oai nghi khoan thai, vượt hẳn thế gian, trong lòng vui mừng thỉnh Phật an tọa, cho dọn bày các món ăn ngon cúng dường Thế Tôn. Thọ trai xong, Đức Phật nói pháp cho vua nghe bằng mọi cách. Sau khi nghe Phật nói pháp, vua Ba-tư-nặc càng kính tin Như Lai, không còn phụng thờ lễ bái Thiên thần. Sau đó mỗi ngày ba lần, vua đều đem hoa cúng dường Như Lai.

Hôm ấy, người giữ ao, sau khi đem hoa cho vua, tự mình lấy một bông hoa định đem ra chợ bán. Trên đường đi, người giữ ao gặp một ngoại đạo.

Ngoại đạo hỏi:

–Người đem hoa này đi bán phải không?

Người ấy đáp:

–Vâng! Tôi muốn bán.

Khi ấy trưởng giả Tu-đạt cũng đến hỏi người ấy:

–Anh cầm hoa này có bán không?

Người giữ ao cũng nói:

–Muốn bán.

Lúc ấy người ngoại đạo và trưởng giả Tu-đạt cùng tranh nhau mua hoa, nâng giá lên đến trăm ngàn lượng vàng mà vẫn chưa thôi.

Người bán hoa hỏi ngoại đạo:

–Ông mua hoa để làm gì?

Người ngoại đạo đáp:

–Để cúng dường trời Na-la-diên cầu phước.

Anh lại hỏi trưởng giả Tu-đạt:

–Ông mua hoa để làm gì?

Trưởng giả Tu-đạt trả lời:

–Để cúng Phật.

Người giữ ao hỏi:

–Phật là người thế nào?

–Đức Phật là Bạc thấy suốt việc quá khứ, hiểu rõ việc vị lai, là Bạc tôn kính trong ba cõi, được chư Thiên, loài Người kính ngưỡng.

Người bán hoa nghe nói, trong lòng vui mừng, suy nghĩ: “Trưởng giả là người dè dặt, suy xét kỹ lưỡng, không vội vàng hấp tấp, vậy mà hôm nay vì một cành hoa này mà muốn mua với giá trăm ngàn lượng vàng”. Nghĩ xong, người ấy cầm hoa định bỏ đi, trong tâm nghĩ: “Chắc chắn phải có sự lợi ích lớn nên hai người không kể mắc rẻ, nhất định muốn mua.”

Bấy giờ người bán hoa liền bảo hai vị:

–Hoa của tôi không bán, tôi muốn tự mình đem hoa cúng dường Thế Tôn.

Tu-đạt nghe nói, vui mừng khôn xiết, liền dẫn người cầm hoa đến gặp Đức Phật Thế Tôn. Vị ấy thấy Đức Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu khắp như trăm ngàn mặt trời. Liền sinh tâm kính tin, rải hoa mình đang cầm lên

thân Phật. Hoa ở trong không trung tự nhiên biến thành lọng hoa, mỗi bước Phật đi, đứng, lọng hoa cũng theo che chở không rời.

Người giữ ao thấy sự biến hóa, liền gieo năm vốc sát đất, phát thệ nguyện rộng lớn:

–Nhờ công đức căn lành rải hoa cúng Phật này, con nguyện ở đời vị lai, nếu có chúng sinh mù tối, con nguyện làm cho họ được mắt sáng; chúng sinh không nơi nương tựa, con nguyện làm nơi nương tựa; chúng sinh không ai cứu giúp, con nguyện cứu giúp họ; chúng sinh chưa giải thoát, con sẽ giúp họ giải được giải thoát; chúng sinh chưa vào Niết-bàn, con nguyện giúp họ vào Niết-bàn:

Người giữ ao phát nguyện xong, Đức Phật mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu Phật ba vòng, rồi trở lại nhập vào đài Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước tới bạch Phật:

–Như Lai là bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô có, có việc gì khiến Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi mong Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Nay, ông có thấy người giữ ao rải một cành hoa lên mình Ta để cúng dường hay không? Ở đời vị lai, qua ba a-tăng-kỳ kiếp nữa, người ấy sẽ được thành Phật hiệu là Hoa Thạnh, độ thoát chúng sinh không có hạn lượng. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH